

Referat: Legendarul Spartacus

În plină criză a republicii - în Orient, Mitridate al VI-lea pornise cel de-al treilea război cu Roma (74-63 î.e.n.), în Hispania luptele cu dizidentul Sertorius erau în toi, pe întreaga Mediterană călătoriile erau un risc permanent cauzat de dominația piratilor, iar, în cetate chiar, luptele politice dintre optimati și populația sfîșiau viața publică după moartea lui Sulla - izbucneste în Campania, în 73 î.e.n., marea răscoală a sclavilor.

Răscoala lui Spartacus, avea să zdruncine din temelii structurile republicane ale Romei. Folosirea muncii servile ce începuse a lua amploare încă din vremea lui Cato cel Bătrân înlocuind munca liberă în agricultură, în atelierele meșteșugărești, în mine, în construcții, determinase creșterea nemăsurată a numărului de sclavi și, de aici, a problemelor iscată proprietarilor, cum au fost răscoalele siciliene, cu greu înăbușite de Marius.

În Spartacus mișcările sclavilor și-au găsit un conducător iscusit, nu numai un veritabil mare tactician al războiului, ci și un fin cunoscător al vieții politice romane. Trac de origine, luat de la oile sale într-un corp militar auxiliar roman, vândut ca sclav în urma unei dezertări nereușite, ajunge, datorită inteligenței sale ascuțite și calităților ostășești - Sallustius: "era mare prin forțele sale fizice, și spirituale" -, gladiator și apoi instructor (ca libert, la școala de gladiatori a lui Lentulus Batiatus, din Capua. Conspirând cu alți 200 de gladiatori planul unei mari evadări și fiind descoperit, reușește să se refugieze, cu încă 70 de camarazi, în relieful protector de la poalele Vezuviului. Acolo adună pe toți nemulțumii, cei mai mulți - sclavi evadați, dar și țărani liberi ruinați, încât, la un moment dat, dispune de o trupă nu numai numeroasă, ci și, cu toată inferioritatea armamentului, superioară unităților romane, datorită disperării cu care astfel de oameni se bateau.

În acest început - anul 73 î.e.n. - determinante pentru creșterea și succesul mișcării au fost prestigiul și iscusința lui Spartacus, care-i depășea net nu numai pe ceilalți șefi ai răscoalelor (Crixos și Fnomai), ci și pe comandanții romani cu care se înfruntau.

Plutarch, care demonstrează o bună cunoaștere a epocii și a oamenilor, îl caracterizează astfel: "El semăna mai mult cu un elin instruit, decât cu un barbar". La început, autoritățile romane consideră minoră răscoala, neacordându-i decât importanță locală, ceea ce a protejat mișcarea, permitându-i consolidarea pe seama armamentului capturat prin înfrângerea micilor trupe romane trimise contra sa. Astfel că, în momentul în care Caius Claudius Glabrus își îndreaptă spre Vezuviu pe cei 3 000 de legionari destinați zdrobirii mișcării ce începuse a îngrijora Roma, Spartacus dispunea de o trupă bine dotată și numeroasă. Printr-o manevră iscusită - coborârea unui versant prăpăstios al muntelui pe funii împletite din corzi de via sălbatică - Spartacus își aduse ostentiv în spatele legionarilor lui Glabrus, ce ocupaseră unica potecă de coborâre de pe Vezuviu, nimicind numeroasa oaste și capturând echipamentul și armamentul bogat al acesteia.

Ecoul înfrângerii lui Glabrus odată cu hotărârea lui Spartacus de a se desprinde de Vezuviu

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

pornind marsul spre nord tulbura in asa masura Roma, incat senatul decide sa-i opuna o mare armata, comandata chiar de un pretor. Angajind lupte de hartuiala, in care invinge pe legatii pretorului, Spartacus scade puterea acestuia si apoi da atacul decisiv, zdrobind chiar grosul armatei comandate de Publius Varinius. Din acest moment, in miscare apar divergente datorate scopurilor diferite pe care grupurile etnice le urmareau.

Parte din armata sclavilor, in frunte cu Spartacus, formata din traci (eventual si gali), voia sa se repatrieze strapungand prin nord, peste Alpi. Alta parte, in care predominau germanii si taranii liberi (eventual si gali narboni sau cisalpini), sub comanda lui Crixos, decide sa ramana in Peninsula italiana, separandu-se de Spartacus. in acelasi timp cu manifestarea acestor divergente, senatul, infricosat de amploarea miscarii, incredinteaza inabusirea ei ambilor consuli, Cnaeus Cornelius Lentulus si Lucius Gellius Poplicola. in Apulia, in piemontul lui Garganus, sclavii comandati de Crixos sunt invinsi, insusi Crixos este ucis in lupta (72 i.e.n.). Spartacus nu reuseste sa-l mai ajute pe Crixos, caruia ii organizeaza funeralii marete, probabil spre a-si apropia resturile oastei sale, dar ajunge oastea consulara, careia ii da cateva lovituri indraznete, desprinzandu-se de ea.